

Ідалія Полетика,
прославилася бабонька,
цькувала собі генія, знічев'я, просто так.
Тепер в музеях Пушкіна
зі стін очима кліпає,
за віяло ховається, коли екскурсовод
ні-ні та й скаже: — Ось вона,
та сама світська дамочка,
котра цькувала генія. Нікчемна, а й вона
отрути жменьку вкинула, де наклепи варилися,
і є в його загибелі також її вина.
Куди ж тепер їй дітися?
Безсмертя річ безвихідна.
Всі погляди спиняються на ній, на ній, на ній!
А що, мадам Полетико?
Позиція невігідна.
Тепер сиди у рамочці, прилюдно червоній.
Він щедрий, незлопам'ятний,
він виві тебе з нищості.
Без нього, без убитого, ну ким би ти була?
А так усі розплутують по вузлику, по ниточці,
вже років сто розплутують усе, що ти плела.
В Дантеса були крильця — сріблясті еполетики.
Він пурхав, ти звивалася — як жевжик і змія.
Воно, звичайно, бувши
дружиною Полетики,
годилося би залишити достойніше ім'я.
Ідалія, вродливиця, і очі з поволокою,
дитя розпусти графської, рожене без вінця.
Як ви цькували генія!
Безжалісно, толокою.
Чого ж тепер ти віялом прикрила півлиця?
Ідалія, сучасниця,
ну, як тобі сичалося?
Звідкіль взялося віяло, бо наче ж не було.

Чи ти ото прикрилася, щоб совість не пручалася,
щоб люди не побачили роздвоєне жало?
А треба ж було думати,
царі, Дантеси, Дубельти,
Ідалія Полетика, і всі на одну масть!
То небезпечно — генія цькувати.
Він у безсмерті страшно вам воздасть.

Джерело: Поезія, "Наукова Думка", К., 1998.